

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2025, č. j.: OAM-428/ZA-ZA11-ZA01-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2025, č. j.: OAM-428/ZA-ZA11-ZA01-2025, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 30. 9. 2025 (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě nejprve stručně shrnul průběh správního řízení. Uvedl, že těžiště jeho obav souvisí s neuhrazenými pohledávkami v zemi původu, pro které čelí výhrůžkám ze strany exekutorů a X.; žádost odůvodňuje jednak strach z těchto osob, jednak špatná ekonomická situace.
3. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný v rozporu se svými povinnostmi neuvedl, jaké důkazy byly v řízení pořízeny, ty následně neinterpretovat nejprve izolovaně a následně ve svém kontextu, když v odůvodnění přechází přímo k hodnocení výpovědi, aniž by nejprve rekapituloval, pro jaké důvody se žalobce ochrany domáhá. Dále namítá, že žalovaný rezignoval na řádné posouzení naplnění důvodů zvláštního zřetele hodných, pro které bylo namístě udělit azyl dle § 14 zákona o azylu. Tvrdí, že vycestování žalobce do žalobcovy vlasti by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (dále jen „ČR“). Argumentuje, že nepřiznání doplňkové ochrany je porušením práva na soukromý a rodinný život žalobce, které je chráněno zejména čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, když se napadené rozhodnutí nezaobírá posouzením ekonomických poměrů ve vlasti žalobce a nevypořádává jeho námitku, podle níž není schopen zabezpečit své životní potřeby prací v domovském státu.
4. Žalobce opakovaně poukazuje na svoji složitou životní situaci, kdy se obává návratu do vlasti s ohledem na problémy s věřitelem, který mu cestou exekutorů vyhrožuje fyzickou likvidací, přičemž v tomto ohledu má za to, že dostatečně prokázal důvodnost nároku na azyl, když žalovanému dostatečně předestřel svůj azylový příběh, který dokládá, že v případě návratu do země původu mu hrozí vážná újma. V souvislosti s tím odkazuje na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou OSN v roce 1992. Žalovaný uvedl, že žalobce neposkytl dostatečnou podporu pro svá tvrzení a že je jeho azylový příběh nevěrohodný. Tento postoj však není nijak podložen a jde pouze o subjektivní hodnocení na úrovni obecných spekulací. Žalobce je toho názoru, že příslušný správní orgán jednak odmítl přispět svou aktivní činností ke zjištění skutkového stavu věci, a také nerespektoval obecné pravidlo, kdy se v pochybnostech a při nemožnosti ověřit tvrzení účastníka rozhodne v jeho prospěch. To vedlo k bagatelizaci tvrzení žalobce v řízení před správním orgánem.
5. Dle názoru žalobce je zjevné, že jím uváděné skutečnosti svědčí pro důvodnost přiznání azylu, přičemž poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), sp. zn.: 2 Azs 423/2004. V tomto rozhodnutí NSS judikoval, že smyslem institutu azylu a zákona o azylu není pouze ochrana systematických či celoživotních disidentů, ale také všech jednotlivců, kteří jsou ve své zemi původu ohrožováni pro uplatňování svých politických práv. Žalobce ohrožení spatřuje v nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Dle rozhodnutí NSS, sp. zn.: 2 Azs 71/2006, je povinností správního orgánu nevystavit žadatele o azyl mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání, pokud hrozí reálné nebezpečí, že bude takovému jednání vystaven. Dle žalobce nelze vyloučit existenci tohoto nebezpečí po návratu do vlasti, byť nikoliv ze strany státní moci, ale ze strany soukromé osoby. Žalobce k nedostatečnému posouzení poukazuje na rozsudku NSS, sp. zn.: 3 As 60/2006, kde dovodil, že soud je v odůvodnění povinen uvést, čeho se žalobce domáhal a z jakých důvodů a jak se ve věci vyjádřil žalovaný, stručně a jasně vyložit, které skutečnosti má za prokázané a které nikoli, o které důkazy opřel svá skutková zjištění

a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce.

6. Žalobce se domnívá, že žalovaný porušil své povinnosti, když řádně nevypořádal obavy žalobce, odkazuje v tomto ohledu na rozsudek NSS, č. j.: 8 Afs 75/2005-130, kde je konstatováno, že z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. Žalobce je názoru, že jím napadené rozhodnutí nemá, vzhledem k výše popsaným důvodům, povahu řádného, přesvědčivého a přezkoumatelného rozhodnutí. Vydáním napadeného rozhodnutí bylo, dle žalobce, zasaženo do práva na spravedlivý proces.
7. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný zrekapituloval skutkový stav věci a vyjádřil se k žalobní argumentaci. S žalobou nesouhlasí, protože nedokládá namítaná porušení zákona. Odkazuje na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí.
9. Žalovaný uvádí, že zohlednil žalobcem uvedené skutečnosti a k nim shromáždil relevantní a aktuální informace k situaci v zemi původu. Rozsah zjišťování skutkového stavu dle žalovaného odpovídá předpokladům pro vydání rozhodnutí a rozhodnutí je patřičně odůvodněno.
10. Žalovaný neshledal důvody k udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13 ani § 14 zákona o azylu. Žalobci dle žalovaného nesvědčily ani důvody pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu.
11. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu zjistil soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
13. Žalobce podal dne 11. 4. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany (dále jen „žádost“). Při poskytnutí údajů dne 17. 4. 2025 sdělil, že je moldavské státní příslušnosti a dohovíří se rusky a rumunsky. Vyznává křesťanství, o politiku se nezajímá. Je svobodný a bezdětný. Ve vlasti naposledy bydlel v X. Do ČR přicestoval v X. Vlastní platný cestovní doklad. Má čistý trestní rejstřík, nikdy neměl problémy se zákonem, ani ve vlasti, ani v Česku. Je zdravý, nemá žádné vážné zdravotní problémy. O mezinárodní ochranu žádá poprvé. K důvodům podání žádosti uvedl, že si byl X. nucen brát úvěry, aby pokryl svoje základní životní potřeby, které následně nebyl schopen splácet. Banka na něj poslala exekutory, kteří mu vyhrožovali smrtí, pokud úvěry nesplatí. V ČR původně nechtěl zůstat déle než 3 měsíce v rámci bezvízového styku. Chtěl si vyřídit povolení k pobytu X. K tomu však potřeboval doložit výpis z trestního rejstříku, ten mu ale doručili až po skončení legálního pobytu v ČR. V průběhu vyřizování žádosti o pobyt X. mu prostřednictvím aplikace X. začaly chodit výhrůžky, ty ale smazal.

14. Dále je ve správním spisu založen protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 4. 2025. Během pohovoru žalobce uvedl, že do ČR přicestoval kvůli korupci a vysokým úrokům. O azyl žádá až nyní, jelikož mu to poradil advokát, předtím o tom nevěděl, chtěl si zařídit pobytové oprávnění X. Nezůstal tam však, jelikož je v ČR více práce. O povolení k pobytu v ČR nežádal, protože to lze učinit pouze z území Moldavska. S korupcí v zemi původu se setkal, když X. Celkově v zemi původu dluží několika bankám na úvěrech X., přičemž X. už splatil. Vyhrožují mu exekutoři a X. Exekutoři k němu do bytu X. několikrát přišli, následně do něj strkali, chtěli celou částku nebo mu hrozili, že mu vezmou celý dům, i když tím domem neručil. Dům mu můžou vzít proto, jelikož je v Moldavsku korupce. Exekutoři mu řekli, že pokud se zpozdí s platbou splátek, byť jen o měsíc, tak jeho dům vystaví k prodeji. Kontaktovali ho naposledy před dávnou dobou, komunikují teď X. Pokud se vrátí do Moldavska, tak dluh nebude moci hradit. Zároveň se nebude mít ani kam vrátit, jelikož X. Na bezpečnostní orgán se již jednou obrátil, když došel na policii X. Na žádný jiný orgán se neobrátil, žádný vyšší orgán nezná, domnívá se, že by za to musel platit. V rámci pohovoru byl konfrontován s obsahem protokolu o výsledku účastníka správního řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 28. 11. 2024, do kterého žalobce uvedl, že mu při návratu do vlasti žádné nebezpečí nehrozí. K tomu řekl, že současné důvody pro žádost o mezinárodní ochranu uváděl i při řízení o vyhoštění. Doplnil, že proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 27. 3. 2025, ve kterém je odkazováno na daný protokol, podal odvolání a že mluví pravdu, když tvrdí, že kdyby se vrátil do země původu, tak mu tam něco provedou. Dva roky sice pobýval v ČR nelegálně, ale o možnosti podat žádost nevěděl, zjistil to až v době podání žádosti. Měl malou výplatu, navíc to bylo v době, kdy žil X. Lépe placenou práci nelze v Moldavsku najít bez příbuzných. X. Od žádosti o mezinárodní ochranu si slibuje, že bude moci zůstat v ČR, aby ho ve vlasti nezabili. Zabít by ho mohli, protože to už je velká částka, kterou dluží. Přestěhovat se v rámci Moldavska nemůže, jelikož na to nemá peníze. Problémy s moldavskou policií ani jinými státními orgány neměl.
15. Do správního spisu byly jako podklad založeny zprávy o zemi původu Moldavsko – Základní přehled o zemi ze dne 7. května 2025, Moldavsko – Situace moldavských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí: Přístup úřadů a společnosti, přístup ke vzdělávání, lékařské péči, sociálním službám a na trh práce ze dne 7. 1. 2025, Moldavsko – Postavení dlužníka, resp. možnosti oddlužení fyzických osob ze dne 19. 5. 2025, Moldavsko – Činnost police ze dne 19. 5. 2025 a Moldavsko: Mezinárodní organizace pro migraci – Přehled údajů o zemi původu za rok 2023 z prosince 2023. Dále je ve správním spisu založeno rozhodnutí ve věci správního vyhoštění, č. j.: CPR-2073-3/ČJ-2025-930310-V236, ze dne 27. 3. 2025 (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“) a protokol o výsledku účastníka správního řízení, č. j.: KRPA-370975-10/ČJ-2024-00002-SV, ze dne 28. 11. 2024 (dále jen „protokol o výsledku“).
16. Z rozhodnutí o správním vyhoštění soud zjistil, že žalobci bylo dne 28. 11. 2024 uloženo správní vyhoštění rozhodnutím, č. j.: KRPA-370975-12/ČJ-2024-00002-SV, a byla mu stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a dalších smluvních států, na 18 měsíců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 9. 12. 2024 odvolání (v něm namítal jen bezpečnostní situaci ve vlasti obecně). Ředitelství služby cizinecké policie jako odvolací orgán následně dne 27. 3. 2025 odvolání zamítlo a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdilo. Při posouzení odvolání dospělo k závěru, že žalobce pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to ode dne 12. 8. 2023 do dne 28. 11. 2024. Z protokolu o výsledku před

správním orgánem prvního stupně soud vyčetl, že žalobce přicestoval do ČR za účelem práce. Dále z něho vyplývá, že žalobcem nebyly uvedeny žádné individuální skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí. Do sepsaného protokolu uvedl, že žije na území Moldavska, nic mu v Moldavsku nehrozí, je to pro něj bezpečná země, žádnou překážku ani důvod bránící vycestování do Moldavska nemá, vycestuje dobrovolně, v Moldavsku X. Tyto informace vyplývají z protokolu o výslechu, který žalobce přečetl, odsouhlasil jeho znění a podepsal v rámci správního řízení v prvním stupni.

17. Z první jmenované zprávy soud zjistil, že země původu žalobce je parlamentní demokracií s pluralitními volbami a dělbou moci. Od dubna 2014 má země bezvízový styk se státy schengenského prostoru, od roku 2016 je v platnosti asociační dohoda s Evropskou unií. V roce 2022 požádala země o vstup do této organizace a byl jí udělen status kandidátské země, o dva roky později začaly přístupové rozhovory. Moldavsko garantuje základní lidská práva, v poslední době přijalo řadu reforem a posiluje právní stát, včetně reformy policie, soudnictví a vězeňství. V zemi nelze uložit trest smrti za žádný trestný čin. Prostředky ochrany proti porušování lidských práv jsou legislativně ukotveny. Moldavsko ratifikovalo základní úmluvy o lidských právech, od roku 1995 je členem Rady Evropy. V zemi neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Existují tři orgány pro dohled nad ochranou lidských práv – Úřad veřejného ochránce práv, Agentura pro mezietnické vztahy a Rada pro rovnost. Působení nevládních organizací není omezováno. Mimo kontrolu ústřední vlády zůstává tzv. Podněstří, fakticky odtržené v roce 1991, které je závislé na Rusku. V říjnu 2024 se v Moldavsku konalo referendum, ve kterém se rozhodlo o ústavním zakotvení budoucnosti země v Evropské Unii. Rozhovory o přistoupení k EU Moldavsko zahájilo 25. června 2024.
18. Z druhé jmenované zprávy plyne, že svobodu pohybu v obecné rovině zaručují moldavské zákony. Až třetina populace za prací migruje do zahraničí, a to jak krátkodobě, tak dlouhodobě. Země je na platbách těchto pracovníků závislá. Existuje vládní program asistence a reintegrace, spíše však navrátilci podporují stát a neziskový sektor než naopak, podpůrné programy nejsou zvláště rozšířené. Obecně je na tom zpravidla lépe ten, kdo odjede, než kdo v zemi setrvává. Po návratu se nevyžaduje registrace u státních orgánů. Rozšířeným fenoménem jsou krátkodobé návraty do Moldavska za účelem levnější lékařské péče či návštěv příbuzných. Byrokracie v zemi je složitá, ale nejde o výslovnou překážku. Zdravotní péče je v zemi v zásadě bezplatná, u určitých léků a zákroků je spoluúčast, po návratu je třeba se registrovat u zdravotní pojišťovny. Existuje systém soukromých i státních agentur pro pomoc s nalezením zaměstnání a podpory v nezaměstnanosti.
19. Dne 5. 6. 2025 se právní zástupce žalobce nedostavil k seznámení s podklady pro rozhodnutí.
20. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí ze dne 8. 7. 2025.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a § 32 odst. 9 zákona o azylu.
22. Soud ve věci rozhodl bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

23. Podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
24. Podle ustanovení § 23c zákona o azylu *podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.*
25. Podle ustanovení čl. 4 odst. 5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany *uplatňují-li členské státy zásadu, podle které je povinností žadatele, aby žádost o mezinárodní ochranu zdůvodnil, a nejsou-li jednotlivá prohlášení žadatele doložena písemnými nebo jinými doklady, nevyžadují tato prohlášení důkazy při splnění těchto podmínek:*
- a) žadatel vynaložil skutečné úsilí, aby svou žádost odůvodnil;*
  - b) žadatel předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí;*
  - c) prohlášení žadatele byla shledána souvislými a hodnověrnými a nejsou v rozporu s dostupnými zvláštními i obecnými informacemi o případu žadatele;*
  - d) žadatel požádal o mezinárodní ochranu v nejkratší možné době, ledaže může prokázat dobrý důvod, proč tak neučinil, a dále*
  - e) byla zjištěna celková hodnověrnost žadatele.*
26. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neuvedl, jaké důkazy byly pořízeny, a nevyložil důvody, pro které žalobce žádá mezinárodní ochranu. Soud k tomu konstatuje, že tato námitka je lichá, jelikož žalovaný se uvedeným zabývá na s. 2 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny jak tvrzené důvody žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, tak obstarané podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce dále zcela obecně namítá, že žalovaný nedostal své povinnosti řádně odůvodnit své rozhodnutí a že žalobcovo vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Nekonkretizoval však, jak měly být konkrétní mezinárodní závazky porušeny. Žádné návrhy na doplnění podkladů (dokazování) v tomto směru neučinil, a to ani v řízení před žalovaným, ani v žalobě.
27. K těmto námitkám tedy soud s ohledem na jejich obecnost po přezkoumání napadeného rozhodnutí uvádí, že žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce, v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav, opatřil si dostatek podkladů pro rozhodnutí a přihlížel ke všem podstatným okolnostem. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, na základě jakých skutečností a úvah dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce nebyly

naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem, žalovaný tento svůj závěr dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Soud tak dané námitky shledal nedůvodnými.

28. Žalobce založil svou žalobu především na obavách ze soukromých osob, přičemž podle žalobce žalovaný pochybil, když posoudil žalobcův azylový příběh jako nevěrohodný. S tím se soud neztotožnil. Dle rozsudku NSS ze dne 10. 12. 2021, č. j.: 5 Azs 19/2020-45: *„Závěr správního orgánu o tom, že azylový příběh žadatele o mezinárodní ochranu či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem, a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 směrnice 2011/95/EU. Mezi tyto indikátory hodnověrnosti patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní a její plausibilita ve světle relevantních informací o zemi původu.“* Z rozsudku NSS ze dne 14. 10. 2023, č. j.: 10 Azs 122/2023-27 vyplývá: *„Jsou-li tedy především v důsledku jednání žadatele jeho jednotlivá tvrzení hodnocena, a to podle standardu vysoké pravděpodobnosti, jako nevěrohodná, lze je z posuzování přiměřené pravděpodobnosti pronásledování vyloučit.“* V citovaném rozsudku je dále dovozeno: *„Žalovaný může zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Ostatní tvrzení musí být součástí celkového posouzení rizika pronásledování, kde jim bude přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou lze soudit, že odpovídají skutečnosti. Jiná situace je, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; v tomto případě (a pouze v tomto případě) může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení.“*
29. Žalovaný se posouzení věrohodnosti žalobcova azylového příběhu věnoval na s. 3 až 5 napadeného rozhodnutí. Dospěl k závěru, že žalobcova výpověď o výhrůžkách ze strany X. a exekutorů je celkově nevěrohodná pro vnitřní a vnější nekonzistentnost a nekonkrétnost. Žalovaný vyšel především z protokolu o výsledku v řízení o správním vyhoštění, v němž žalobce uvedl, že mu žádné nebezpečí při návratu do země původu nehrozí a že X. Při konfrontaci s těmito sděleními v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochranu uvedl žalobce při pohovoru, že tyto skutečnosti v řízení o vyhoštění tvrdil a že nelže. Toto dle konstatování žalovaného je v přímém rozporu s obsahem protokolu, který je součástí správního spisu. Dále žalovaný zpochybňuje tvrzení žalobce, že bydlel X., jelikož žalovaný nebyl schopen uvést přesnou adresu bytu a celkově informace ohledně posledního místa pobytu jsou v rozporu s výpovědí do protokolu o výsledku, kde žalobce uvedl, že žil X. Rozporuplným shledává žalovaný také X. Dovozuje tak, že existence X. je výhradně vyfabulovaná se závěrem dodat azylovému příběhu více důvodnosti. Navíc žalobce nedokázal dle názoru žalovaného přesvědčivě vysvětlit X. motivaci k vyhrožování. Ublížení na zdraví nebo vykonstruované obvinění představují závažné trestné činy, které jsou dle zmíněné Informace OAMP i Informace MZV ČR o činnosti police ze dne 20. 5. 2025 vyšetřovány i trestány. Žádnou smysluplnou motivaci však v žalobcově azylovém případě nenašel. Žalovaný se dále zabýval tvrzenými výhrůžkami ze strany exekutorů. Opatřil si k tomu z veřejně dostupných zdrojů článek, z něhož má vyplývat, že soudní exekutoři jsou veřejná instituce, kterou mohou provádět fyzické osoby na základě licence. Je tedy dle názoru žalovaného nepravděpodobné, že by byli soudní exekutoři schopni někomu vyhrožovat s ohledem na jejich pracovní pozici. Žalovaný zároveň upozornil, že dle Informace OAMP Moldavsko: Základní přehled o zemi ze dne 7. 5. 2025 je Moldavsko kandidátská země pro vstup do Evropské unie a provedla zásadní soudní reformy a reformy

právního státu. Uzavřel, že v zemi došlo ke konsolidaci bezpečnostních složek a soudnictví, proto je velice málo plausibilní, že by žalobcova setkání s exekutory mohla proběhnout dle jeho tvrzení.

30. Soud konstatuje, že žalovaný provedl řádné posouzení vnitřní i vnější konzistence výpovědi žalobce a současně ověřil její pravděpodobnost ve světle relevantních informací o zemi původu. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že azylový příběh žalobce je nevěrohodný, pokud jde o tvrzené pronásledování a údajné výhrůžky ze strany soudních exekutorů a X. Soud přitom vyšel primárně z rozporů v pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu oproti výpovědi v protokolu o výsledku, který žalovaný učinil dne 28. 11. 2024, tedy necelého půl roku před podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Zejména se jednalo o skutečnosti vztahující se k možnosti vycestování do země původu žalobce a nesrovnalosti ohledně X. Tyto rozpory byly natolik značné, že žalobcův popis skutkového děje je nevěrohodný. Soud závěrem uvádí, že žalovaný postupoval v souladu s požadavky vyplývajícími ze zákona a citované judikatury v bodě 28. tohoto rozsudku, když v napadeném rozhodnutí dále nepřihlédl k tvrzením žalobce ohledně možného pronásledování ze strany soudních exekutorů a X.
31. Zároveň soud podotýká, že nebyl schopen určit, ze kterých informací žalovaný dovodil, že je velice nepravděpodobné, že by soudní exekutoři byli schopni žalobci ublížit. Informace o zemi původu takový závěr neobsahují, neboť se omezují na obecné údaje o soudní reformě a konsolidaci soudnictví a bezpečnostních složek. Ve správním spisu je založen dokument s názvem „Profese soudního exekutora v Moldavsku“. Ten je zjevně založen na odpovědích umělé inteligence, jak je z jeho nadpisu patrné. Dle názoru soudu takový podklad postrádá potřebnou míru důvěryhodnosti a ověřitelnosti. Závěr žalovaného, který se o tento podklad opírá, proto nemá oporu ve spisu. Soud nicméně uzavírá, že vzhledem k celkové nevěrohodnosti žalobce v otázce tvrzeného pronásledování ze strany exekutorů a X. nemá uvedená vada vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.
32. Vzhledem k tomu, že žalovaný vyhodnotil výpověď žalobce o výhrůžkách ze strany X. a exekutorů coby nevěrohodnou, nepřihlédl k ní v rámci věcného posouzení nároku žalobce na mezinárodní ochranu. V dalším posuzování vyšel žalovaný pouze ze zbytku obsahu výpovědi, a to že žalobce žádá o mezinárodní ochranu z důvodu ekonomických problémů a související potřeby si v ČR vydělat peníze. Žalovaný toto posoudil a rozhodl, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem.
33. Žalobce v žalobě uvedl, že nepřiznání doplňkové ochrany považuje za zásah do práva na soukromý a rodinný život dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, když se žalovaný nezaobíral posouzením ekonomických důvodů v domovském státu a nevypovídá se s námitkou, podle které není schopen zabezpečit své životní potřeby prací.
34. Soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2005, č. j.: 4 Azs 34/2005-60: *„Je sice možno pochopit, že dlouhodobá tíživá ekonomická situace stěžovatele v zemi, kde velká část obyvatel trpí chudobou, bez konkrétní perspektivy zlepšení, může vést až k rozhodnutí svou vlast opustit a pokusit se najít lepší životní podmínky jinde, obzvlášť když se tím zároveň vyřeší vybrocené osobní spory. Institut azylu však není a nikdy nebyl nástrojem k řešení takové situace. [...] Obecně lze za určitých okolností udělení azylu z humanitárních důvodů připustit i tehdy, uvádí-li žadatel potíže ekonomického charakteru. Vždy ale musí jít v tomto ohledu (např. co do*

míry postižení, délky jeho trvání atd.) o extrémní případ, který navíc má svůj původ v okolnostech relevantních z pohledu ostatních, standardních azylových důvodů. To znamená, že špatná ekonomická situace žadatele je následkem nebo průvodním jevem pronásledování státními orgány v zemi původu pro jeho politické přesvědčení, rasu, národnost, náboženství a podobně.“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2019, č. j.: 4 Azs 112/2019-46, a ze dne 17. 8. 2020, č. j.: 1 Azs 208/2020-40). Soud dodává, že ekonomické důvody, včetně nesplacených dluhů a tíživé životní situace, jako v případě žalobce, nejsou dle konstantní judikatury NSS azylově relevantní důvody, které by mohly samy o sobě vést k udělení některé z forem mezinárodní ochrany (vizte např. usnesení NSS ze dne 30. 1. 2025, č. j.: 8 Azs 273/2024-43, ze dne 9. 1. 2025, č. j.: 7 Azs 332/2024-15, bod 9 a zde odkazovaná judikatura, či ze dne 21. 1. 2025, č. j.: 1 Azs 286/2024-28, bod 11, případně rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2003, č. j.: 4 Azs 31/2003-64, či usnesení téhož soudu ze dne 8. 4. 2021, č. j.: 5 Azs 113/2019 42).

35. K žalobní námitce ohledně neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu je nutné uvést, že obecná východiska soudního přezkumu takového rozhodnutí shrnul NSS např. ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j.: 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje.“* Jak NSS konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j.: 2 Azs 8/2004 - 55: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
36. Z judikatury NSS tak vyplývá, že humanitární azyl je svou povahou institutem výjimečným, který se uděluje např. osobám těžce nemocným, postiženým, či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně zasaženy humanitární katastrofou, a je koncipován jako dobrodinný státu, a nikoli jako právo žadatele na přiznání azylu (vizte rozhodnutí NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j.: 2 Azs 8/2004- 55, ze dne 11. 6. 2009, č. j.: 9 Azs 5/2009 65, ze dne 17. 9. 2010, č. j.: 2 Azs 14/2010 92, ze dne 9. 2. 2012, č. j.: 2 Azs 38/2011 47, ze dne 22. 9. 2016, č. j.: 6 Azs 167/2016 31). Žalovaný se na s. 7 a 8 napadeného rozhodnutí vypořádal s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu. Vycházel přitom z životní situace žalobce, jak ji popsal v rámci správního řízení. Uvedl, že žalobce je dospělý, práceschopný, zdravý a v běžném životě není odkázán na péči jiné osoby. Na základě toho nenalezl žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Soud považuje učiněné hodnocení v souladu se shora uvedenou judikaturou za dostatečné, ve shodě s žalovaným má

za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv, žalovaný své závěry podložil přezkoumatelnými úvahami vycházejícími z individuálních okolností daného případu.

37. Žalobce dále namítá nenaplnění kritérií řádného, přesvědčivého a přezkoumatelného rozhodnutí. K přezkoumatelnosti a přesvědčivosti rozhodnutí se vyjádřil Ústavní soud (dále jen „ÚS“) v rozhodnutí, sp. zn.: IV. ÚS 2841/13. Dle ÚS s právem na spravedlivý proces koresponduje povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí a vypořádat se se všemi důkazy i argumentačními tvrzeními účastníků řízení. Jak již bylo popsáno výše, žalovaný shromáždil potřebné podklady pro rozhodování, jejichž demonstrativní výčet najdeme v § 23c zákona o azylu. Prostřednictvím informací obsažených v podkladech své rozhodnutí řádně odůvodnil. Součástí odůvodnění je i vypořádání se se všemi důkazy i argumentačními tvrzeními žalobce. Tato námitka je tedy taktéž nedůvodná.
38. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.
39. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. listopadu 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.